

Hvis man følger bare nogenlunde med i medierne, er det efterhånden svært at finde en artikel om skolen, som ikke handler om dårlige PISA-resultater, udfordrede skoler med uro og magtanvendelser, højt skolefravær, specialaftaler eller mistrivsel blandt både elever og lærere.

Derfor er det også med en vis tilfredshed, at jeg som skoleleder på KPR kan konstatere, at en af de største udfordringer, vi har på skolen, er vores dresscode.

Man kan selvfølgelig diskutere, hvorfor det overhovedet er en udfordring at overholde en af skolens ældste værdier. Og det skal man være velkommen til. Men hvis dresscoden er det, der får blodtrykket til at stige mest på KPR, så vil jeg tillade mig at mene, at vi trods alt har nogle ret små problemer.

Et skoleår indeholder altid både de svære og de sjove beslutninger. Beslutninger, hvor vi siger farvel til medarbejdere, eller hvor vi må træffe hårde strategiske valg og eksempelvis nedlægge et fag. Men heldigvis indeholder et skoleår også beslutninger og muligheder, som giver energi og skaber glæde.

I år har vi blandt andet startet to nye skoleklasser og etableret den længe ventede legeplads. Igen i år har vi nemlig formået at etablere et fornuftigt overskud. Det er vi tilfredse med, men et overskud er ikke et mål i sig selv. For mig handler god økonomistyring om at skabe balance mellem at passe på pengene og samtidig turde investere i skolen.

Derfor har vi i år blandt andet prioriteret investeringer på møbler til udskolingen, elevstole i korrekt størrelse til 8 og 9 årgang, digitale skærme i alle klasselokaler og i fagbøger. På 4.-9. årgang har eleverne fået nye engelskbøger, så vores undervisning også fremadrettet har gode og tidssvarende materialer at bygge på, danske fagbøger på mellemtrinet og der er købt spændende klassesæt til danskundervisningen på flere af årgangene.

Det kan måske lyde som en lille ting i det store skolebillede, men det er netop den slags investeringer, der betyder noget i hverdagen. For selvom en god lærer kan komme langt med kreativitet, engagement og en tavle, så skal vi også sørge for, at vores medarbejdere og elever har ordentlige materialer at arbejde med.

Vi skal ikke bruge penge bare for at bruge penge. Men vi skal heller ikke være så optagede af at spare, at vi glemmer, hvorfor vi har pengene. Økonomien skal understøtte kerneopgaven – og kerneopgaven er elevernes læring, udvikling og dannelse. Derfor er jeg også glad for, at vi igen i år både kan aflevere et fornuftigt økonomisk resultat og samtidig pege på konkrete investeringer, som elever og medarbejdere får glæde af.

For på KPR tror vi på, at skolen skal være mere end et sted, hvor man lærer fag. Den skal også være et sted, hvor man lærer at være menneske sammen med andre mennesker.

Man er nemlig en del af noget, der er større end én selv.

At vi har valgt at være tydelige om, hvem vi er, og hvad vi står for, kan også mærkes på søgningen til skolen. Vi oplever en stor interesse for KPR, og det er vi både glade for og stolte af. Det fortæller os, at der er familier, som aktivt vælger vores skole til, fordi de kan se sig selv i det, vi står for.

Men KPR skal heller ikke være en skole for alle. Og det mener jeg faktisk er vigtigt at sige højt. Vi skal være en skole for dem, der gerne vil gå i skole på den måde, vi mener, en skole skal være. En skole, hvor man møder til tiden, deltager, tager ansvar, viser respekt og bidrager til fællesskabet.

En skole, hvor eleverne forventes at gøre sig umage – ikke nødvendigvis med at være bedst, men med at være den bedste udgave af sig selv. Det er ikke et krav om, at alle skal være ens. Tværtimod. Vi har brug for forskellighed. Men vi har brug for en fælles forståelse af, at når man vælger KPR, så vælger man også et fællesskab og nogle forpligtelser.

Det samme gælder naturligvis de voksne. Vi kan ikke bede vores elever om at gøre sig umage, hvis ikke vi selv gør det. Derfor stiller vi også krav til hinanden som medarbejdere og ledelse. Vi skal være veluddannede og tydelige voksne, vi skal holde fast i vores værdier, og vi skal turde insistere på, at fællesskabet nogle gange kommer før den enkeltes bekvemmelighed.

Det er ikke altid det nemmeste. Men jeg tror på, at det er noget af det vigtigste, vi kan give vores elever med videre. For mig handler det ikke om at skabe en skole, hvor alle passer ind. Det handler om at skabe en skole, hvor man ved, hvad man siger ja til, når man vælger KPR. Og hvor vi til gengæld lover, at vi vil gøre os umage for at skabe en skole, som elever, forældre og medarbejdere har lyst til at være en del af.

Det er måske også derfor, at vores søgning er så stor. Ikke fordi vi forsøger at være alt for alle, men fordi vi tør være noget bestemt for nogen.

Men en skole er naturligvis ikke stærkere end de mennesker, der hver dag får den til at fungere. Og hvis der er én ting, jeg som skoleleder er særligt stolt af, så er det den kultur og det engagement, jeg oplever blandt medarbejderne på KPR.

Det er ikke altid nemt at være medarbejder på en skole, hvor vi har tydelige forventninger. Det kræver noget at stå fast, når elever udfordrer rammerne, når forældre er uenige, eller når den nemme løsning ikke nødvendigvis er den rigtige. Det kræver også mod at sige til hinanden, når noget ikke fungerer, og at være villig til selv at blive udfordret. Men det er netop sådan, en stærk skolekultur bliver skabt.

Ikke ved, at vi altid er enige, men ved, at vi tør tage diskussionerne og bagefter stå sammen om det, vi har besluttet.

Jeg oplever medarbejdere, der hver dag gør sig umage. Ikke kun med undervisningen, men med relationerne, fællesskaberne, de små samtaler på gangen, den elev, der har brug for lidt ekstra opmærksomhed, og de kolleger, der har brug for en håndsrekning. Det er måske ikke det, der kan måles i et regneark. Men det er noget af det, der kan mærkes, når man træder ind på KPR. Og det er også her, vores værdi om at gøre sig umage bliver vigtig.

At gøre sig umage betyder ikke, at alt skal være perfekt. Det betyder, at man tager ansvar for det, man er en del af. At man forsøger. At man lærer af sine fejl. Og at man ikke giver op, bare fordi noget er svært. Det gælder eleverne. Det gælder medarbejderne. Og det gælder også mig som skoleleder.

Og nogle gange får vi faktisk lov til at se resultatet af det arbejde, vi lægger i hverdagen. Det har vi blandt andet fået med årets afgangselever. Jeg er oprigtigt stolt af de elever, der i år har forladt KPR. Ikke kun på grund af deres karakterer, men på grund af den måde, de har mødt deres afsluttende prøver på. Vi har mødt censorer, som har fremhævet vores elever for at være velforberedte, engagerede og i stand til at gå til prøverne med en seriøsitet og et fagligt overskud.

Det er en tilbagemelding, der betyder noget. For det fortæller os, at eleverne ikke bare har lært noget – de har også lært at tage ansvar for deres egen læring.

Og karaktererne er samtidig på vej i den rigtige retning. Det er naturligvis glædeligt, og det skal vi være stolte af. Men karaktererne kan ikke stå alene. For mig er det mindst lige så vigtigt, at vores elever forlader KPR med oplevelsen af, at de kan noget, at de har noget at bidrage med, og at de kan lykkes, når de gør sig umage. Når en censor fortæller os, at vores elever er velforberedte, så er det faktisk en meget fin tilbagemelding på noget af det, vi forsøger at lære dem.

At forberedelse betyder noget. At indsats betyder noget. At man ikke altid kan kontrollere resultatet, men man kan kontrollere, hvor godt man møder op til opgaven. Det er en læring, som rækker langt ud over den enkelte eksamen.

Og derfor er jeg også stolt, når vores afgangselever går ud ad døren. Forhåbentlig tager de ikke bare deres karakterer med sig. De tager også en forståelse med sig af, at de er en del af noget større, og at de selv har et ansvar for det, de bliver en del af.

På KPR forsøger vi derfor at holde fast i det, vi ved, virker for os. Vi skal naturligvis udvikle os, men udvikling er ikke det samme som hele tiden at finde på noget nyt. Nogle gange er udvikling også at blive bedre til det, man allerede gør. Vi skal fortsat være ambitiøse på elevernes vegne. Vi skal stille krav til dem, men også give dem den støtte og de voksne, der gør det muligt at leve op til kravene.

Vi skal fastholde fagligheden, men samtidig huske, at faglighed uden fællesskab ikke er nok.

For når eleverne forlader KPR, håber jeg selvfølgelig, at de har lært en masse dansk, matematik, engelsk og alle de andre fag.

Men jeg håber mindst lige så meget, at de har lært at tage ansvar. At de kan indgå i et fællesskab. At de tør sige deres mening og lytte til andres. At de kan rejse sig, når noget ikke lykkes første gang. Og at de har lært, at det betyder noget, når man gør sig umage.

For det er i virkeligheden noget af det, jeg mener, når jeg siger, at man er en del af noget, der er større end én selv.

Og måske er det også den vigtigste opgave, vi har som skole. Ikke at være den rigtige skole for alle. Men at være en skole, der ved, hvem vi er, hvad vi står for, og hvad vi forventer af hinanden. En skole, hvor man vælger fællesskabet til. En skole, hvor man gør sig umage.

Og en skole, hvor vi hver dag forsøger at blive lidt bedre – sammen.

Fru Melgaard